

Rimovičs Antons

Garīdznieks, mākslinieks - kokgriezējs, Brīvības pieminekļa idejas autors.

Dzimis 1865. gadā Lietuvā Šauļu draudzē, Šakinas sādžā. Pirmo izglītību viņš ieguvis Šauļos, bet pēc tam mācījies Pēterpils sv. Katrīnas ģimnāzijā kā daudzi tā laika Latgales un arī Lietuvas katoļu jaunieši. Pēc ģimnāzijas beigšanas apdāvinātā jaunieša ceļš veda uz Pēterpils Garīgo semināru, kuru tas beidza 1891. gadā un tika iesvētīts par priesteri. Jaunā priesterā pirmā darba vieta bija Melnā Dukstigala draudze, bet drīz pēc tam viņu pārcēla par vikāru uz Līvāniem, kur A. Rimovičs nokalpoja divus gadus, tad atkal atgriezās atpakaļ Melnajā Dukstigalā.

1897. gadā Rimoviču negaidīti pārcēla uz lielo Balvu draudzi. Jaunā prāvesta pirmais uzdevums bija atjaunot seno dievnamu. Kalpodams Balvos no 1897. līdz 1914. gadam Antons Rimovičs paveica ļoti daudz. Viņš baznīcā koka grīdas vietā salika akmens flīzes, salaboja jumtu, uzlika jaunu dzelzs krustu.

Lielo altāri viņš pārveidoja pēc Viļņas Ostrobramas Dievmātes altāra parauga. Pārveidoja arī abus sānu altārus gotiskā stilā. Tie bija nelieli: vienā - kokā griezts Jēzus sirds tēls, otrā – Svētais Jāzeps. Baznīcā tika ielikts jauns dievgalds, kuru izgriezā no Romūkstus upes dūņām izvilktā ozola, izgriezā

arī daudzas figūras un kokgriezumus, kā svētā Franciska un svētās Klāras tēlus, svētā Jāņa un svētā Jēkaba attēlus, Betlēmes un Lieldienu figūras u.c. Altāra būvei un kokgriežu veidošanai prāvests Rimovičs ataicināja no Lietuvas kokgriezēju Ananaiti. Viņam palīdzēja vietējie galdnieki. Kokgriezēja darbs iepatīkās arī pašam prāvestam un viņš pakāpeniski apguva šo mākslu. 1912. gadā prāvests Balvu baznīcai nopirka ērģeles. Tika izgatavoti jauni liturģiskie tērpi.

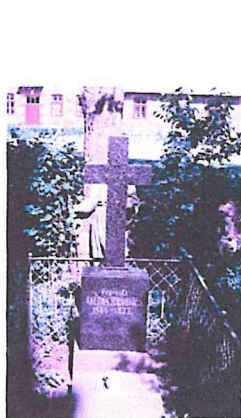
Antons Rimovičs veica arī aktīvu saimniecisko darbību. Sākot jau ar 1902. gadu, pamazām apkārt Balvu baznīcai sāka veidoties Balvu miests, jo līdz šim apkārt baznīcai bijuši tikai labības tīrumi, bet centrs

atradies Vērpulevas sādžā. Prāvests iepirka no apkārtnes iedzīvotājiem mājas, tās nojauca un pārbūvēja uz baznīcas zemes.

Šīs ēkas viņš izīrēja dažādiem tirgotājiem un amatniekiem. Tādu māju viņš uzcēla daudz. Līdz ar to arī iedzīvotāju Balvos bija vairāk un vairāk. Savās atmiņās par prāvestu Rimoviču viņa pēctecis Benedikts Skrinda to nosauca par „Balvu miestīņa dibinātāju” 1914. gadā zemes robežu lietā viņš sastrīdējies ar vietējo muižnieku un Rimovičam Balvus nācās atstāt. Tālākie viņa kalpošanas gadi saistīti ar Andrupenes, Rudzātu un Bikavas draudzēm, kurās viņš kalpojis no 1914.-1928. gadam. Visās draudzēs līdztekus tiešajiem garīdznieka pienākumiem

Antons Rimovičs nodevies arī koka mākslai. Pārbraucot no draudzes uz draudzi, viņš vedis līdzī tēstus un netēstus koka klučus. Zemnieki, to redzot, brīnījušies un jautājuši, kāpēc prāvestam jāved tik daudz „neskaldītu malkas kluču” sev līdzī? 1929. gadā prāvestu Rimoviču pārcēla uz Svētes draudzi, kur viņam vajadzēja apkalpot arī Grendzes draudzi. Viņš atjaunoja kara un juku laikos nopostīto Grendzes baznīcu un arī tur atstāja savu kokgriezumu – Svētā Jāņa figūru. Pēdējā viņa kalpošanas vieta bija Rubenes draudze, kur viņa veselība pasliktinājās. Viņa vēlēšanās bija atgriezties Balvos, kur pilsētas kapos atdusējās viņa māte un atdusēties viņai līdzās, bet tā nepiepildījās. Prāvests Antons Rimovičs nomira 1933. gada 1. jūlijā Ilūkstē un tika apbedīts Rubenes baznīcas dārzā, kur viņam uzstādīts akmens piemineklis.

CUNĀ ATRODAS RUNDĀLES PILS
MUZEJĀ UN RĢČ LĪDZĀ
ROMAN KATOLU DRAUDZES
BAZNĪCĀS